

ל עשירי ספם. אין להקשות אינטערן קרא למעוטי ספיקא
 ט' כדפרין במסכת חולין (דף כג: ד"ה אינטרין):
מפריש ע"הו עשרה שיין. תימא דכפ"ק דבכורות (דף י"א. ו' וס)
 אמרי' דזה אחד פוטר כמה פטרי חמורים ומה לריך

להתעשר: ספק פדיון פטר חמור.
טלה שהופרש על ספק פטר חמור
שאפילו הוא פטר חמור ודאי אין
בטלה זה של פדיון משום קדושה:
עשרה ש"ן. לאפקועי אסוריהיו
למשי להו בעצודה: עוצדה הוא
זי לרש חמור ורש חמור זי רב
הונא. מעשה היה וזא לפני רב

מתני' היא הספיקות ונכנסים לדין להמשיך וזו כיוון לאמר מעשרן מה צריך להשמיענו דהן שלו פשיטא כיוון דמעשרן דהן שלו דלילו היו של כהן לא היה מעשרן דהוה להו כלקוח דתמן (שם דף נה:) הלקוח והיתכן לו במתנה פטור ואי קמ"ל דע"ג דמעשרן עדיין הס' שלו פשיטא דמעשר צהמה של צעלים הוא:

מחיר ר' אבא והשאר בשבועה.
 [א] נראה ללך גרס' והשאר
 דלף צמה שזרזו מנעת ישבע כיון
 דנתקנה השבועה שלא יהא אדם
 הולך ומוקף מטעם אם ישבע אף
 צמה שהוא מופס ומכל מקום שפיר
 מוכח בסמוך דבקינן מאי דתפיס
 כמאן דפסיק דמי כיון דהכל לאחר
 שבועה נוטל כל מה שהוא מופס
 אפילו יותר ממחלה והשבועה היא
 צבילי הטענה ומפני התקנה:
אם יבוא לנתקו. נראה דלס היתה
 ידה פתוחה צערת שנתן גט

לדה ונשארה המשיחה צידו וקפלה
ידה בחזק שם מושך המשיחה לא
יכול להציאו אללו שאינה מגורשת
שהרי כשתן צידה קודם שקפלה ידה
היה יכול להציאו אללו והקפלה לא
עשה הוא אללם היא והוא כטלי גיטך
מעל גבי קרקע דלינה מגורשת דלא
קרינן גזי ונמן צידה והכל קדמך
אם אינו יכול להציאו אללו דמגורשת
כגון שהיתה ידה קפולה והוא תחב
צידה כל כך בחזק שם ימשוך
המשיחה לא יציא הגט אללו ור"ת
(גמ') פירש אם הגט כד כל כך
שם רוצה למשוך הגט אליו נתקם
המשיחה מגורשת ומיירי צידה פתוחה
ולא קפלה ולא עשתה שום דבר:
מאי

וּלְקוֹן פְּשִׁיטָא לֹא צְרִיכָא דְקָאִי דְהָבָא בִּי מַצְעִי הָא
דְּמִקְרֵב לְגַבִּי דְחַד מֵהוּ דְתִימָא ^דדֹּא"ל פְּלוֹג הַכִּי
דְּפִלְגַת הַכִּי פְּלוֹג הַכִּי: ת"ר ^ישְׁנִים אֲדוּקִין בִּשְׁמִיר
נִפְל מִמֶּנִּי וּמִצְאָתִיו וְלוֹה אִמֵּר ^סשֶׁלֶךְ הוּא וּפְרַעְתִּיו
וּמִי דְבִרִי רַבִּי רִשְׁב"ג אֹמֵר יִחְלֹקוּ נָפֶל לִיד דִּין לֹא
יִמָּר הָרִי הוּא בַּחֲזָקְתָּ אִמֵּר מִר יִתְקִיִּים הַשְׁמִיר בַּחֲזוּתֵמִי
וְתִּלֵּה מִתְנִי' שְׁנִים אוֹחֲזִין כו' אִמֵּר רַבָּא אִמֵּר רַב נַחֲמָן
וְקוֹן כִּי פְּלִיגִי בְּשִׂאֵינוּ מְקוּיִם רַבִּי סִבְר ^סלְמוּדָה בִּשְׁמִיר
אִי מְקִיִּים לִיָּה פְּלִיג וְאִי לֹא מְקִיִּים לִיָּה לֹא פְּלִיג
לְמָא הוּא מֵאֵן קָא מִשְׁוִי לִיָּה לְהָאִי שְׁמִירָא לֹה
יִי שְׁמַעוּן בֶּן גַּמְלִיאֵל סִבְר מוּדָה בִּשְׁמִיר שְׁכַתְּבוּ
לֹא מְקִיִּים לִיָּה יִחְלֹקוּ נָפֶל לִיד דִּין לֹא יוֹצִאוּ עוֹלָמִית
מֵאִי

ופלוגי על חתימת ידיהו ואשרנוהו וקיימנוהו כדחזי: כולו עלמא ויל קאמר אלל למגבי פלגיה. ופלוגתייהו כשאזינו מקוים רבי סבר לקיימו בחותמיו ואפילו השטר בידו נאמן הלוה לומר פרעמין דכל אמר דפרעי אלל משהשטר מוחזק על פי עדיו אין הלוה נאמן בעדות ומשוי ליה שטר מעליא אין הלוה נאמן בזמירותא אלל אלא נא פלג. שאפילו כולו ביד המלוה נאמן הלוה לומר פרעמתי: מאי

חסדא ורב חסדא הציאו לפני רב
הוגא: שאינו יכול להוציאו כו'. והאי
נמי דחזינן ליה דאין יכול להוציאו
דדיינן שאין לו ראייה דדבר אין
הקדישו קודם: האי יכול להוציאו כו'.
בדמיה: שאינה נדרוסה. והא סתם
גזילה יכולין להוציאו דדיינן הוא:
במסותא מעטלנין. כגון גיגית:
מקרקעי. דכל היכא דליתיה נדרוסה
מריה קיימא דקרקע אינה נגזלה ושפיר
פשיטנא מהא דאי הוה ליה ראייה
עלה הקדישו הקדש: דר מערבא.
מארץ ישראל: מהוי ליה. מרעה
באצבעותיו כלפי מעלה: כדכרשאה.

גגדין שזשני ראשין שקורין דגניי"ש:
 ש"מ. מדקתני עד מקום שידו מגעת
 הני לז: **האי סודרא**. של קונה שקוין
 זו קנין: **קיון דתפסין ביה**. מקנה
 שלש על שלש קרינא ביה ושלף איש
 נעלו וקנין לרעהו: **דכמאן דתפסין**
דמי. וקנין מקנה והמכר נקנה זה
 ללוקח. ודוקא נקט שלש על שלש **דכלי**
 בעינן דכתיב (דמות 7) שלש וצ"ל
 משלש אצבעות לאו בגד הוא
 דלאשכחן גבי טומאה: **גט בידה**.
 שנתנו לה: **ומשיחה**. שקשור בה שידו
 אם יש כח בצאתו חוט שיכול לנתקו
 לגט מידה ולהביאו אצלו: **אינה**
מגורשת. אלמא לאו מתינה היא:
כריסות. הצדלה שהיו מוצדלים זה
 מזה והרי אגודים הם בחצות זה: **זה**
היה עליה מוזהב. כלומר אפילו

היתה טלית מוזהבת
נמי פשיטא לא צרי
קמ"ל דא"ל מאי חז
מלוה אומר שלי הוא
לך יתקיים השטר בר
"וציאו עולמית ר' יוסי
וגבי ליה מלוה כוליה
במקוים דברי הכל י
שכתבו צריך לקיימו
מאי טעמא חספא
הא קאמר דפריע
אין צריך לקיימו ואע"

חתימת ידן וכותבין הדיינין זו שטר ארנ נפק קרימנא ואסאדירו פ
 י"פ דיהוקון. דרי אמרינן דיתקיים השטר בחותמיו לא לנוגי מלה
 אף על פי שהלוה מודה ליה שכבש שטר זה ולוה לו מעות צריך המל
 וזמן שאינו מקיים מאלו קמשי ליה שטר ארנ ליה שמודה לו שכתב
 לומר פרעמי. הלכך זה שפיהס ומוחקוס איז חתום חתום ליה מלה
 על ידי חוקה זו שאלדן בו והרי הוא ככאר מציאס ופליג: ואי

דיון בר'. יתלקן, והכא נמי יבנה אין חוב הכחשו בשטר ולא יומר (עו). במקרים. בלג. דבר
 אולי נדעלני בין שטרות שחתימם שדס אוחיון (עו). ואי מקיים ליה. כלומר א
 חוב ששטר נכתב עליו פלגא פדור בשטר תפיסה ארנ אחרת עוב בשטר (עו). מודה בשטר
 שכתבו ועל פיו נתמנו שטרס, אין צורך לקיימו. אין המלה צריך לקיימו בעדים החתומים
 פרעמי, אין אמרינן כהאי ספא שטר ארנ ספא שטר, דמיון שטר ספא היה הרי הוחס
 יתקן, שטר ביד המלוה הוא (כתובות י"ט). מאחר שהלוה מודה ששטר חוב שהוציא עליו שטר אמת
 אין בעדים החתומים בו להעיד על חתימתן (קטן ע"ב). דיון דמורה שכתבו עליו בו ח
 הוא כאלו קיימיהו חותמיו ונזכר כל שם שטריו (עו). שבת ע"ב.

(א) (במורות נח:) (ב) שם
 יא, (ג) צ"ק סה: סט. ע.
 קדוש נח, (ד) גיטין פה:
 (ה) לקמן מ' (ו) גיטין פה:
 (ז) צ"ב קט, (ח) ש"ל וכן
 (ט) ש"ל ש"ל וכן ורס"א:
 ובש"ל ש"ל ש"ל ורס"א
 ש"ל היה ופרעמו ק"ל
 (ט) צ"ב קט. ק"ל קד.
 מחכות וכן ש"ל ש"ל
 [לקמן עה:] (י) דף ו:
 [ב"ל] פכ"ז מ"ב
 (ט) [ב"ל] וכן ורס"א:
 כפרשית, (י) ורס"א ש"ל
 ש"ל ורס"א ורס"א
 היה מוס: י"ד ש"ל ש"ל
 (ס) ר"מ מ"ו

1 וְכָל מַעֲשֵׂר בָקָר וְצֹאֵן
כָּל אֲשֶׁר יַעֲבֹר תַּחַת
הַשֶּׁבֶט הָעֵשִׂירִי יִהְיֶה
קָדֹשׁ לַיהוָה:

ויקרא כז לב
2 וְזֹאת לִפְנֵימֵי בִישָׁאֵל
עַל הַגָּאֹלָה וְעַל
הַתְּמוּרָה לְקִיָּם כָּל דְּבַר
שְׁלֹף אִישׁ נַעֲלוֹ וְנָתַן
לְרֵעֵהוּ וְזֹאת הַתְּעוּדָה
בִּישָׁאֵל: רות ד ז

גמ' במסותא מקרקעי.
קשה לי הא עיקר החילוק
בין מטלטלי למקרקעי
דמטלטלין נגזלין וקס ליה
ברשותיה דגולן מקרי אינו
ברשותו דהנגזל אבל קרקע
אינה נגזלת ולא קס

נרשומיה דגזון. א"כ
 במטענלין וגזן בלז קיגול
 דלז קס נרשומיה דהגזון
 ואזני חייב באחיותו
 ודאחא דב"ק עט ע"א
 במתני' הוי כקרקע דמנמי
 נרשומיה דהגזון. וא"כ
 הכא במסותא דהגזון
 קנה לאחמי דלדיו הוא וליכא
 עין יחול לרשומיה ע"ג:
 שם ההם בירדות בות
 עיין כמותל ע"ב חז"ל
 ד"ה וזו וז"ע: רש"י ד"ה
 ברמאן וכו' דבלי בעיני.
 עיין לקמן מ"א ע"א ובמות'
 ד"ה לאפוקי:

[א] תוס' ד"ה מחוי נראה
כו'. ג"צ והרמב"ם לא כתב
כן אלא ע"י גלגול אבל
רא"ש הוכיח בדברי תוס'
ע"ש :

עשרה ספק
המור. כנו שיהי לו עבר
ממנו וילדו טען וזכר
ונקמה. מפרשי עלהיה
עשרה שיין. לאפקושי
לאסוריהם, ומעשרה
לשין כשאר בהמות חולין,
והן שלו. והמעשר
קרב שלם והוא אוכל
דבין כשאר מעשר בהמה
(ברכות יא.) גט
ומשיחה בידו. שנתה
לה ולאש המזיחה עדיין
בדלו, מוט שהמה קשור
בו, לזילי' גלע"ז (גיטין
נח.). ונחשיל השטר
הבחומרי, ונזכר עליו מלה
כולה וכדמפרשין טעמה
לקמן (ושב"ס ב"ב עט.).

[illegible][illegible]

מַחֲזִיק מֵי פֶה מְהֵרָה
 מִדֵּי מֵהָרָה הֵלֵךְ אֶת
 מִכְרֵה הָאֵל אֶת מִכְרֵה
 עֶשְׂרֵן שָׁנֵי טוֹשֵׁת חֲמֵם כִּי
 קָלָה עֲשֵׂיךָ ד':
 מִזֵּן מֵי פֶה מְהֵרָה
 גִּירֻשָׁה הֵלֵךְ חֹט מִמֶּנּוּ
 עֶשְׂרֵן שָׁנֵי טוֹשֵׁת אֶהְיֶה כִּי
 קָלָה עֲשֵׂיךָ ב':
 מִזֵּן מֵי פֶה מְהֵרָה
 עֲשֵׂיךָ וְעֲשֵׂיךָ הֵלֵךְ י
 עֲשֵׂיךָ וְעֲשֵׂיךָ הֵלֵךְ חֲמֵם
 כִּי קָלָה עֲשֵׂיךָ ג':
 מַחֲזִיק מֵי פֶה מְהֵרָה
 מִדֵּי מֵהָרָה הֵלֵךְ י
 עֲשֵׂיךָ וְעֲשֵׂיךָ הֵלֵךְ חֲמֵם
 כִּי קָלָה עֲשֵׂיךָ טו:
 מִזֵּן מֵי פֶה מְהֵרָה
 עֲשֵׂיךָ וְעֲשֵׂיךָ הֵלֵךְ
 חֲמֵם כִּי קָלָה עֲשֵׂיךָ א':

ברני"ש [פירני"ש].
חוטין תלויים בבר
(טבעיים).

ראשון	ראשון	נ
-------	-------	---

ובחידא בכורות פרק
אחרון אמר רבא מנין
ההוא פטר. מאי הוי
עלה דמסותא ת"ש מהא
דאמר רב [נחמן] כל
ממון שאני יכול להוציאו
בדינין הקדישו אינו
קדוש. הא יכול להוציאו
אע"פ שלא הוציאו קדוש.
ומקשי' עלה והאמר ר'
יוחנן גזל ולא נתייאו

מקשינן לא ממשנה

[illegible]

המדקתני זה נוטל עד
הוא קנין לתופסן ואע"ג
דלא משיך ליה לכוליה
ברחבה של טלית ואם
ירכה נחלקה כדי שנחלק
יחלוק. ושאינו מקוים
וממני נפל] אם נתקיים
אומר אע"פ שאין יכול